

Зоран Јелић – Зозон
ПЕСМЕ БЕЗ НАСЛОВА 2

Уредник
Зоран Колунџија

Copyright © ИК Прометеј, Нови Сад, 2024.

Сва права задржана. Копирање, фотокопирање, умножавање и коришћење текста у било ком облику није дозвољено без претходне писане сагласности.

ЗОРАН ЈЕЛИЋ – ЗОЗОН

Песме без наслова 2

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Ту ноћ са неба снег је вејао,
северни ветар ка југу дувао.
Тишине загрљај тела нам грејао
и док си сањала ја сам те чувао.

Мраз је по стаклу хладноћом писао,
пси су на мачке упорно лајали.
Ја сам те љубио, мазио, дисао,
док смо два тела у једно спајали.

Жеље нам неке на памет пале,
руке ка теби с чежњом сам пружао.
Твоје су очи у моје стале
а усне медне на својим држао.

Да ли сам сањао сада се питам
или то беше бајка у ноћи?
Слушам тишине магични ритам,
знам да у снове опет ћеш доћи.

Среле им се очи
на пропланку тишине,
веровали нису.

Среле им се усне
на пучини ноћи,
веровали нису.

Срела им се тела
у свитању зоре,
веровали нису.

Среле им се душе
да би веровали.

Гледам дрво испод којег стојим,
јесен му је променила боју.
Сањам како рукама својим
у тишини мрсим косу твоју.

Шапућеш ми као лишће суво
што шапуће кад га ветар клати.
Слепо небо немо ми и глуво,
кад би могло време да се врати.

Па да негде случајно те видим
и руке ти у рукама држим.
Насмејем те и да те постидим
и сву љубав своју да ти пружим.

О сновима ти пишем,
у њима лишће не жути.
Слушај ме како дишем,
са мном тишину ћути.

Не дај самоћи пустој
душу да ми растужи.
У мрачној магли густој
само ми руку пружи.

Хладноћа по телу гмиже,
јутра су без тебе хладна.
Примакни ми се ближе
ако си љубави гладна.

Јесен је слова лишћем исписала
по таласима реке обалу што траже.
Ако се још увек нису избрисала,
прочитај шта јесен има да ти каже.

Ако слова нема, ти не чекај више,
за тебе ће ова јесен бити пуста.
Трагове ће твоје избрисати кише
а тебе од среће крити магла густа.

Ако једно слово ти успеш да видиш,
без трунке дилеме све ће бити јасно.
Узми га за себе, немој да се стидиш
јер за љубав никад, никад није касно.

Зажмурим кад Сунце зађе,
слушам гитаре звуке.
Туга ме нека снађе,
пожелим твоје руке.

А ти си негде далеко
где дуга шепури боје.
У сновима сам ти рекô
– најлепше очи су твоје.

Жеље се своје застидим,
чежња ми шамар пљусне.
Пожелим да те видим,
у машти љубим ти усне.

Знам да те имати нећу,
судбини морам да праштам.
У души осетим срећу
када о теби маштам.

Уздахе су упијале ноте,
у соби се крила полутама.
Чежњом сам те питао животе:
Што тишина остаде ми сама?

Твој одговор у некол'ко речи:
Жели, сањај и немој да стајеш.
Љубав нико не може да спречи,
никад због ње немој да се кајеш.

Она дође, прође, ал' остане
да у срцу тиња као свећа.
Успомена на души постане,
да је једном имала те срећа.

Ухватите срећу док је
лепа, умиљата, драга
и док није из живота
нестала без трага.

Стегните је и сакријте,
дуже ће да траје.
Свако коме побегла је
почне да се каје.

Јер трен среће вреднији је
од целог века.
Срећан ја сам међ људима,
кад сретнем човека.

Кад бих могô да те видим,
а да не знаш да те гледам.
Па да телом сав забридим,
жељом да се теби предам.

Гледао бих како журиш
окићена чипком белом.
У маштање да зажмуриш
својим нежним нагим телом.

Гледô бих те сваке ноћи,
да л' због тога да се стидим?
Живот ће нам брзо проћи.
Кад бих могô да те видим...

Када престане тишина
завладаће бука.
Залебдеће у незнању
испружена рука.

Срце ће да вришти
душа ће да кука.
Сузе ће да брише
испружена рука.

Небо биће тужно
јецај остаће без звука.
Опрост ће да тражи
испружена рука.

Загри ме, мелодију слушај.
Нек у ритму задрхте ти груди,
па бедрима својим ти покушај
да разумеш мога тела ћуди.

Загри ме, не пуштај до зоре.
Нек музика тишину ти пара.
Песме су ми направиле боре.
Расушена гитара сам стара.

Загри ме, у живот ме врати.
Наштимуј ме, жице ми дотегни.
Уздасима сваки тон ми прати.
Загри ме и јако ме стегни.

Беше то негде у ово време
кад лишће почне нагло да жути.
Дани све краћи, а ноћи дуже
јесен кад прича лето заћути.

Чинило се трајаће вечно
ал' љубав уме разум да смути.
Тишина рече збогом и срећно
јесен кад прича лето заћути.

Све што им некада топло беше
постаде хладно, на зиму слути.
Никад се више видети неће...
Јесен кад прича лето заћути.

Остаће ти жељна
тишина шапутања
и рањена душа
због љубави лутања.

Кад све ти се туге
у грудима згусну
загри самоћу
и загризи усну.

Пусти нек ти сузе
из ока потеку
чежња нек кô чамац
плови ти низ реку.

На трен страст је жељом небо такла,
ноћ пред зором у јутро умакла.
Рај ми беше далеко од пакла,
када си ме уснама дотакла.

Пуче срећа кô да је од стакла,
бедра моја својим си примакла.
Све нам речи тад тишина закла,
усне своје с мојих ниси смакла.

Истина се о лажи спотакла,
пружих руку – ти си се помакла.
Све готово беше без спектакла,
из живота мог си се измакла.

Покрала је река све са неба боје.
У натрулом чамцу кô споменик стојим.
Претурам по глави успомене своје.
Лепе душом грлим, ружних се не бојим.

Муке туђе не знам, нико не зна моје.
Речи на папиру сад мислима кројим.
Док ме језа хвата дланови се зноје.
Године сам давно престао да бројим.

Неке успомене саме се издвоје.
У кошницу срца кô пчеле их ројим.
На посебном месту чувам очи твоје
и питам се да ли још увек постојим?

Куда си пошò дечаче мали?
Кад закукуруичу први петли,
шумом зашуште листови свали,
анђео стазу нек ти осветли.

Животна шума пуна је звери,
ловачких замки, отровних гљива.
Јагода дивљих себи набери,
понеси воде и сувих шљива.

Падаће киша док ветар дува,
почеће да ти нестаје даха.
Анђео чувар нека те чува,
где си пошао иди без страха.

Љубав док носиш у својој души
накупи грања, ватру запали.
Покисло тело крај ње осуши.
Куда си пошò дечаче мали?